

GOZDNI ČASOVNI STROJ

Sprehajam se po gozdu. Je zelo lep sončen dan in uživam v svežem zraku ter čudovitem vonju po gozdu, ko kar naenkrat pred sabo zagledam veliko škatlo.

Grem k škatli in si jo podrobneje ogledam z vseh strani. Ustavim se na strani, kjer so gumbi. Začudim se. Kaj bi škatla delala sredi gozda? In kaj naj pomenijo ti gumbi? Od radovednosti jih par pritisnem popolnoma naključno. Kazalci na škatli se premaknejo, nato se dvakrat zablika in se najdem sredi pokrajine brez dreves. Ni sonca, tako gosta megla je. Zrak pa je zadušljiv. Takrat se začnem grozno slabo počutiti. Počasi grem naprej. Kmalu zagledam množico ljudi. Počasi se jim približujem. Ko me ljudje zagledajo, so tako začudeni, da ostanejo brez besed. Vsi so v maskah. Pokrajina je brez hiš, in kar je najhuje, je to, da sploh ni nobenega drevesa. Verjetno je zato zrak tako zadušljiv? Neki ljudje mi nadenejo masko. Nato me odpeljejo. Ko se zbudim, mi zdravnik pove, da sem se onesvestila. Pove mi tudi, da sem se zastrupila z onesnaženim zrakom in mi da navodilo, naj nikar ne hodim naokoli brez svoje maske. Še posebno ne na Umazani divjini. Predvidevam, da se tako imenuje pokrajina, iz katere sem prišla. Zdravnik nenadoma odide in ostanem sama. Imam čas, da si ogledam sobo. Na mizi leži moja maska. Očitno je tu ne potrebujem. Soba ima majhno lučko, iz katere prihaja močan žarek svetlobe. Nikjer ne vidim okna. Povsod okoli so mogočne naprave, na katerih piše zelo veliko informacij, vendar ne razumem ničesar. Ležim na plastični postelji, zraven mene stoji velika plastična omara. V njej so verjetno rjuhe in halje. A ko pogledam svojo odejo, z grozo ugotovim, da je iz plastike. Tudi vzglavnik je plastičen. Pogledam roki in ugotovim, da imam na eni roki cevčico. Plastična je. Nikjer nobenega duha ne sluha o lesu ali izdelku iz kakšne rastline. V sobo pride medicinska sestra, se usede na rob moje postelje in me vpraša, kako sem. Odgovorim ji, da v redu. Ugotovim, da govorim njihov jezik. Verjetno je to povzročil kakšen gumb na škatli? Zato jo vprašam, katerega leta smo. Odgovori mi, da leta 2556. Torej je bila ta škatla časovni stroj! Nato zavzdihnem. Vpraša me, zakaj vzdihujem. Povem ji, da prihajam iz leta 2026. vprašam jo, kje so vsa drevesa, rastline in živali. Sestra me čudno pogleda in reče, da še nikoli ni videla dreves, rastlin in živali. Na koncu jo še vprašam, koliko je stara. Pove mi, da je 80 let. Čudno jo pogledam. Ne zdi se mi stara niti 30 let. Pove mi, da vsak teden hodi v lepotni salon, kjer jo pomladijo, tako kot tudi vse druge ljudi. Potem odide. Grozljivo! Stara je že 80 let! Nato dobim dobro idejo. To spremenim v načrt reševanja prihodnosti. Samo prepričati moram še medicinsko sestro. Ko pogledam, na uro, ki jo imam na roki, vidim, da je že zelo pozno. Začutim, da mi v roko priteka tekočina. Nato zaspim.

Ko se zbudim, na svoji ročni uri vidim, da je pol desetih zjutraj. V sobo vstopi sestra. Vpraša me, kako sem, in se usede na rob postelje. Odgovorim, da v redu, potem pa takoj zamenjam temo pogovora. Vprašam jo, če bi rada kdaj videla drevesa, rastline in živali? Seveda bi, kar sem tudi hotela. Nato ji povem, kako sem prišla sem. Gleda me z odprtimi

očmi in usti. Razkrijem ji svoj načrt. Potrebovala bi samo take majne naprave, ki bi oddajale svetlobo in bi jih lahko pritrdili na liste. Ker ne ve, kaj je to list, ji skušam razložiti. Reče mi, da bo to uredila ona. Del načrta je, da se s časovnim strojem vrnem nazaj v moj gozd in se potem spet vrnem nazaj sem. Strinja se. Ko pa ji omenim, da mora iti z mano, ji postane malo tesno pri srcu. A mi zaupa. Namesto pozdrava ji še rečem, da ne sme nikomur o tem niti črhniti. Potem odide. Opazim, da je ob odhodu živčna in hkrati srečna, saj bo ona pomagala pri reševanju sveta.

Tako se medicinska sestra vrne ob dogovorjeni uri. S seboj prinese masko ter tiste svetlobne naprave v žepu. Nadene mi mojo masko in me odklopi od naprave ter mi pomaga, da vstanem. Potem greva. Hodim pred njo in ji kažem pot. Časovni stroj vidim že od daleč, saj ni nobenega drevesa. Stečeva. Medicinska sestra natipka nekaj kombinacij. Hitro se je primem in izgineva.

Ona gleda naokoli z odprtimi usti. Vidi celo veverice, ki jih prestrašiva. Snameva maski. Zelo je začudena, da lahko kar sname masko in celo malo ljubosumna, ker nam jih še ni treba nositi. Pomežiknem ji, kar je znak, da se lotiva akcije. Začneva nabirati rastline. Na poti najdeva celo popolnoma cel velik škaf, kar jo je zelo začudilo, saj ni pričakovala nobene smeti. Vanj zložiava prav vse, kar najdeva. Ko je škaf do roba poln, se vrneva nazaj do časovnega stroja ter se vrneva v prihodnost. Rože in travo posadiva tako, da najprej narediva jamico. Seveda je to težko, saj je zemlja popolnoma trda od razgrajenih smeti. Imava veliko srečo, saj sva v gozdu po nesreči odruvali devet dreves. Vsako je drugačne vrste. Tako posadiva vse preko cele Umazane divjine. Medicinska sestra da na liste vsake rastline napravo za svetlobo. Jaz grem po vodo. Sestra mi da natančna navodila, kam moram iti, vendar se vmes trikrat izgubim. Na koncu jo le najdem in jo tudi prinesem k sestri. Spomnim se tudi, da verjetno ni prava temperatura, a mi ona odgovori, da te smeti tukaj zadržujejo toploto. Za prst pa že vem, da so to razgrajene smeti. Rastline potrebujejo ogljikov dioksid, kisika pa je malo, vendar premalo, da bi ga lahko dihali ljudje. To mi pove sestra. Potem pa se spomnim, da moram iti domov. Skupaj greva do časovnega stroja. Skupaj greva še nazaj k meni domov. Nato se poslovim in izgine skupaj s časovnim strojem vred. Malo sem žalostna, pa tudi ponosna nase.

Trideset let kasneje. Ko stopim v svojo hišo, skoraj omedlim. Pred mano je medicinska sestra! Padeva si v objem. Prišla se mi je zahvalit. Rastline in drevesa so uspela! Zdaj ne rabijo več nositi mask. Hiše so na površju in ne več pod zemljo. Povabi me, da grem z njo to pogledat. Seveda hočem iti! Spet se zabliška in kar ne morem verjeti svojim očem. Zares je lepo. Zajočem od sreče. Preden pa se vrnem domov, še vprašam medicinsko sestro, kako ji je ime. Odgovori mi, da je Lucija.

Ko se vrnem domov, vem, da je pred nami zelena prihodnost.